

Szerkesztőség és kiadóhivatal: IV. ker., Kecskeméti-utca 6. szám (Pallas irodalmi és nyomdai részvénytársaság).
Előfizetési árak: egész évre (két kötet) 8 forint; félévre (egy kötet) 4 forint; negyedévre 2 forint. Egyes szám ára 16 krajczár.

ÚJ FOLYAM. IX. KÖTET.

5. SZÁM.

BUDAPEST, 1890. FEBRUÁR 2.

Tingl-Tangl.

*Tingl-tangl! — Jön a német
És nyomán a bécsi viccz,
A magyarnak rak majd lépet
Ronacher, a «vjáner bicz!»
Hozott isten itt minálunk,
Tárt karokkal várunk rád:
Tingl-tangl! hozzád járunk
Bámulni a — kultúrát.*

*Fullajtárod, a miniszter
Egyengette az utat,
És azóta — «ach vo iszt er?» —
Emlegettük már sokat.
Régi magyar egyetemnek
Le is bontattuk falát;
Tingl-tangl! — hogy jöttödnek
Ez se legyen durva gát.*

*Tanulmányoz a főváros,
Firtatja a jó ügyet:
Somossival, mi lesz már most?
Tönkre tenni nem lehet!
S Ronachernek okvetetlen
Szoritani kell helyet:
Tingl-tangl! Hisz mindketten
Olyan derék — németek!*

*Be kell zárni egy színházat,
Nem segít más a bajon,
A színházba úgy sem járhat
Az — idegen forgalom.
S mit ér, — ha nem világváros —
Ez a fényes Budapest?
Tingl-tangl, kötél táncczos,
Bécsi vicz! — Ez kell, ez fest!*

Hafiz Etnekir.

Becsületbeli ügy.

«Negyven éve viselem már a *Kovács János* nevet s ha nem is ismer engemet a nyájas olvasó személynesen, hízlek magamnak azzal, hogy a családom nem lesz előtte egészen ismeretlen. Hozzá tehetem még, hogy szerény, egyszerű, békeszerető, agglégényes ember és Dunán-túli birtokos vagyok.

Biztosíthatok mindenkit, hogy soha eszemágába sem jutott valamely felebarátomat megbántani, mégsem birtam magamat attól megóvni, hogy úgynevezett becsületbeli ügybe bele ne keveredjem. — a mi a következőképen történt:

Ezelőtt tíz évvel Budapesten voltam és sokáig nem birtam lakást kapni. A zajos vendéglői életet én ki nem állhatom, megfelelő privát-lakást nem találtam és így egy ismerősöm, Kiss Jánosné, egy professzor özvegye vendégszeretetét vettem igénybe, a kivel egész véletlenül ismerkedtem volt meg. A vendégszeretetét szándékosan hangsúlyozom, mert tudva levő dolog volt, hogy a professzorné semmiféle «szobaurakat» nem fogadott be szállásra (rossz nyelvek persze azt mondták, hogy azért, mert senki sem akart nála szállást venni), s hogy én velem kivételt tett, az csak azért volt, mert mint többször értésemre adta, kellemesnek találta az én társaságomat s mert én különben is rendezett viszonyú, szolid és a világon egyedül álló ember voltam. Pénzüri dologra, nyereségre a professzorné nem spekulált.

Nekem rendkívül hízelgett a kiténtetés s bár csodálkoztam kissé rajta, hogy a professzorné asszony önzellensége dacára többet fizettem, mint a mennyt egyebütt kértek volt, eszembe sem jutott ezért neheztelni, mert biztam a házi asszonyomnak naponként többször ismételt biztosításaiban, hogy én az ő házában második otthonomra találtam.

A következők jobb megérthetése szempontjából kissé közelebről kell leírni házi asszonyomat. Szokásai, magaviselete, egész külseje első tekintetre elárulták, hogy úgynevezett jobb családból való volt s ha valakinek mégis eszébe jutott volna ebben kétkedni, azt hamar kirántotta volna kétkedéséből az, hogy a professzorné asszony minduntalan előhozta az ő nemesi, befolyásos rokonságát. Kissné asszony soha sem jelent meg az asztalnál másképen, mint nehéz bársonyban, a melynek suhogása lényegesen emelte az ő megjelenésének méltóságát és mély respektust keltett iránta.

Máskülönben pedig meg kell jegyezmem, hogy ő nagysága mindenkor a legszívesebb leereszkedéssel

viseltetett irányomban, a miért én igen hálás is voltam.

Kissnének volt egy leánya, a kit Szerafinának hívtak s a ki az ő külsejében egy mákszemnyit sem hasonlított a mamájához, mert a mama rendkívül hosszú, szikár figura volt, míg a leányát hazugság lett volna rövidnek és tömzsinek nem nevezni. Egy roppant nagy képzelő-tehetségű fiatal költő Szerafina kisasszonyt egy versében «sylphid»-nek nevezte. Én ugyan nem ismerem a sylphideket s nem emlékszem rá, hogy valaha vagy egyhez szerencsém lett volna, hanem azóta sokat törtem rajta a fejemet, hogy hát a sylphideknek vajon mindnyájuknak vörös hajuk és pisze orruk van? Azt sem tudtam idáig, hogy a sylphidek kanesalok, hanem azért én a legkisebb képtelyemet sem akarom az iránt kifejezni, hogy Szerafina kisasszony valóban sylphid volt.

Kissné ő nagysága ebédjei a legszigorúbb diétitikai szabályok szerint volt rendezve. Nagyon nehéz, gazdag ételek nem kerültek az asztalra, olyanok pedig általában nem, a melyek arra csábították volna az embert, hogy sokat egyék belőlük s elrontsa a gyomrát. Én egészen meg is tartottam azt a szabályt, hogy soha se lakjék jól egészen az ember, s mindig élénk étvágygyal keltem fel az asztaltól és sokasem respektáltam oly nagyon a mértékletesség szabályait, mint abban az időben, a melyben szerencsés valék a professzorné ő nagysága vendégszeretetét élvezni.

Miután már vagy egy hónapig laktam a házában, egy nap szóba jött egy koncert, a melyet aznap estére signora Falfalini hirdetett. Máskülönben én nagyon nehezen tudok nevekre visszaemlékezni, különösen olaszokra, hanem ennek az énekesnőnek a nevét örökre emlékezetembe véstem, jóllehet soha sem hallottam őt többször.

— Én szeretnék arra a koncertre elmenni, mama, — szolt Szerafina kisasszony.

— Elmehetnél, kedvesem, ha volna valaki, a ki elkísérjen, — felelt a mama, aztán elpanaszolta, hogy milyen illetlen volna az, ha egy fiatal leány maga menne el nyilvános helyre: e miatt, a zenéért rajongó Szerafinának már többször le kellett mondani e műélvezetről, mert a mama megviselt idegei csan ritkán engedik meg, hogy ő Szerafinát elkísérhesse.

Mint hogy ezen sopánkodása közben, olyan jelentősen nézett reám, indítatva éreztem magamat, hogy kiséretemet Szerafina kisasszonynak felajánlom, jóllehet nem szeretem a muzsikát s kezdetben eszem ágába sem jutott, hogy én signora Falfalinit meghallgassam.

Szerafinát az én ajánlatom látszólag nagyon meglepte, habozott azt elfogadni, hogy ő nem kívánhat olyan áldozatot s én már reménykedni kezdtem, hogy nem kell a koncertbe mennem, mikor a professzorné egyszerre csak azzal oszlatta el leánya habozását, hogy a kínált szivességet nem illik visszautasítani.

Szerafina tehát nem ellenkezett tovább. Szerencsés lehettem két belépő jegyet vásárolni, a melyek egyikét egy virágcsozor kíséretében házi kisasszonynak nyújtottam át.

Minthogy én, — mint már említettem is, — nem vagyok zene-kezdő, — sehogysem bírtam szomszédnőm lelkesedésébe magamat beleélni, a ki a signora Falfalini énekét mennyeknek találta s azonkívül is rokonszenvezett vele, mert — meg kell vallanom — a signora és Szerafina feltűnő hasonlatosság volt.

— Tudja kérem, — suttogta Szerafina, — én sokszor gondoltam arra, hogy engemet a természet arra rendelt, hogy én is olyan énekesnő legyek, mint signora Falfalini?

— S mért nem lett énekesnő? — kérdém én.

— Mert a mama családja sohasem egyezett volna bele, hogy nyilvános fellépéssel magamat blamáljam. Meg kell azzal elégednem, hogy legközelebbi ismerőseinket gyönyörködtessem tehetségemmel. Ugy-e: ön még nem hallott engem énekelni?

Néha, mikor szobámba visszavonultam, hallottam egy magas, éles hangot, a mely azonban sohasem tetszett nekem valami bájosnak; de legjobbnak tartottam nem szólni róla s egyszerűen azt feleltem, hogy «nem».

— Persze, valami sokat ne várjon ön, — folytató Szerafina, — az én hangom még nincs kiművelve; mama mindennap azt mondja, hogy több gondot kellene rá fordítanom, de én csak akkor tudok énekelni, ha különös hangulatom van rá, Ha akarja, majd holnap este éneklek önnek valamit.

Megköszöntem ez önzetlen szivességet s mert a koncert épen véget ért, felajánlottam karomat Szerafina kisasszonynak, hogy haza kísérjem őt. Megvallo: nem minden öröm nélkül gondoltam lovagi kötelességem teljesítésének közelebbi végére; sőt vakmerően azon is járt az eszem, hogy majd valamely kurta kocsmában egy kis jó vacsorával restaurálom után magamat. De a sors úgy akarta, hogy kimenés közben, a tolongásban valaki gyöngédtenül megasztította az én kisasszonyomat.

Szerafina görcsösen megszorította karomat s tudatta velem, hogy ő meg van sértve.

— Ki sértette meg? kérdém egy kissé megrökönyödve, mert a bátorságommal soha sem álltam valami jó lábom.

Szerafina egy természetes, katonás magatartású, fekete bajszos urra mutatott, a ki nem messzire állt tőlünk.

Én mindjárt felfogtam, hogy nem lesz tanácsos ilyen emberrel kikötni s igyekeztem Szerafina kisasszonyt megnyugtatni, hogy az az úr őt minden bizonynyal akaratlanul lökte meg.

— Nem, — felelt a kisasszony határozottan, — nem akaratlanul, hanem igenis készakarva. Kérem önt, útasítsa rendre azt az úrat, hogy kérjen tőlem bocsánatot.

— Mit gondol, kisasszony: nem volna tanácsosabb hallgatag megvetésben részesíteni azt a — nagy urat? — kérdém habozva.

De Szerafina egyáltalában nem volt az én véleményemen s én nem tehettem mást, mint oda menni az urhoz, a ki egyre nagyobbak és erősebbnek tűnt fel előttem, mentől közelebb értem hozzá; aztán lehetőleg szigorú hangon kérdeztem meg tőle, hogy mi czélja volt neki akkor, mikor a védelmem alatt álló hölgyet megsértette?

— Ur-r-r-ram? — dördült rám az úr, hirtelen felém fordulva.

Én ismétlem kérdésemet, bár jóval vontatottabb hangon s egyúttal azon reményemnek adtam kifejezést, hogy ki fogja jelenteni, miszerint nem volt szándéka hölgyemet megsérteni. De az a helyett, hogy én békés szándékaimat figyelembe vette volna, keményen megsodorta a bajuszát s azt felelte, hogy neki semmi kijelenteni valója nincs, de ha úgy tetszik: minden pillanatban rendelkezésemre áll.

S átnyújtotta a vizit-kártyáját.

A nélkül, hogy egy pillantást vettem volna a kártyára, siettem vissza Szerafinához s elvegyültem a sokaságban.

(Vége következik.)

Pálmay Ilka albumába.

**Magyar nőnek születlett,
Áldd érte sorsodat,
Magyar nőnek születni
Hálás egy gondolat:**

**Mert hogyha oszt' magyarból
Németre válsz: e tett
Oly bolond, hogy bolondabb,
Reklám már nem lehet.**

A BECZKŐI NÓTA.

Stibornak ős lakában
Gyakran van lakoma
Arany nedűt villogtat
Minden billikoma!

Egy este, ép a farsang
Utolsó estvele,
Ős Beczkó vára ismét
Vendéggel van tele.

Vén dalják, ifju hősök,
Egyik se nőtlenül,
Mögöttük a menyecske
Ugyan *szeliden* ül.

Megrakva már az asztal.
Már csillog a kehely,
Egyszerre a *bolond* szól:
«Béh esőades most e hely!

Urak, ne érjen ajkunk
Sem ételt, sem italt
Mig nem hallott a vár-úr
Egy győzedelmi dalt!

Ki *férfi* a teremben,
S ki ős-lakába', honn
Uralkodik parancsossal:
Viduljon egy dalon.

Hej vágjon bé a karba,
Daloljon az velem,
Mert asszonyon kifogni —
Valódi győzelem!»

Igy a bolond, de sajna —
Csak nem zendül a dal!
Egy torkát köszörüli,
A más se lát, se hall.

A harmadik dalolna,
De ránéz hitvese...
Hangot nem ad ma este
Egy házas férfi se!

Mig végre a bolond szól:
«Türelmem elfogyott!
Uram, még nóta nélkül
Innák meg a borod!

Az nem lehet; ha férfi
Megnémult, mind a hány,
Daloljon hát az asszony
E farsang alkonyán!

Daloljon az az asszony,
Ki odahaza úr,
Ki férjét perge nyelvvel
Legyőzi bajnokul!»

Nó hiszen több se kellett!
Az asszony, mind a hány,
Bősz diadalmi dalra
Gyújt farsang alkonyán.

S a dal, az iszonyú dal,
Növekszik szüntelen,
S a férjek térdre hullva
Kiáltnak: *Kegyelem!*

Ős Beczkó vára reszket,
Ing-leng szilárd fala,
Repül ország-világgá
Az asszonyok dala.

Ma is repül e nóta
S kit megvert végzete
Azzal, hogy egy szelid lányt
Oltárhoz vezete.

Szerelmi suttogását
Egy bősz hang üzi szét,
Mely aztán a siriglan
Bezengi életét.

Kiséri folyton, tőle
Nincs éjje, napala...
— Mi lehet? *A beczkői*
Szép asszonyok dala!

Gáspár Imre.

Vigasztalás.

Szabó. Ugyan tekintetes uram, fizesse meg már ezt a kis számlát: ilyen csekélység miatt nem tehetek meg minden héten ilyen nagy útat...

Diák. Jól van. Kecskési úr, de én legfeljebb úgy segíthetek a baján, hogy a szomszédságába költözöm.

Bölcs bolondságok.

A szegénység netovábbja az, ha az embernek még adóssága sincs.

*

Az erkölcsiség és az orvosi tudomány nagyon hasonlítanak egymáshoz: mindkettőt mindenki dicséri s mindenki igyekszik nélkülök ellenni.

*

Az okos és nem okos emberek közt az a különbség, hogy a nem okos emberek bolondokat beszélnek, az okosak pedig bolondokat cselekednek.

*

A jó szó szívről-szívre, a rossz szájról-szájra száll.

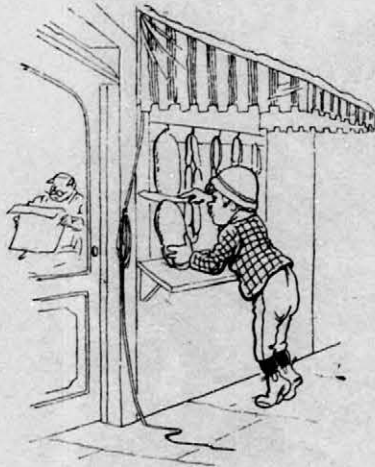
Halpiaczon.

- Friss ez a kárász?
- Persze hogy friss.
- Hát minek van megsütve?
- Hogy el ne szabaduljon.

Téli rege.

1.

2.

3.

4.

5.

6.

Orosz

Hogy vártuk az oroszokat?

Élelmes házaló.

A vendéglőben ül egy úr s mélyen elmerül az újság-olvasásba. Hozzá lép alázatosan Knollfleüh Izsák házaló.

— Nadságos ór, kérem, bocsánat, hod ünt zavarom — — ledjen ollejan jó, és vedjen meg tölem ed luach.

— Mit vegyek meg?

— Ed luah.

— Mi az ördög az a luah?

— Hát ed kalendar.

— Ugyan, hordja el magát vele. Kell is nekem kalendárium. Ne alkalmatlankodjék itt; ha akar valamit jöjjön a lakásomra. Vas Jánosnak hívnak s Teréz-körút 45. szám alatt lakom.

— Ne tessék haragudni, nadságos ór, de szegény ember, tiz jerek apja vadjok... csak ütven krajczár ed luah.

— No, fogja, itt van az ötven krajczárja, aztán takarodjon.

— Köszönöm alássan! Száz esztendeig éljen a

invázió.

és hogy érkeztek meg!

nadságos ór! — szól a házaló s letesz az úr elé az asztalra egy zsidó kalendáriumot.

*

Egy félóra mulva már ott volt a házaló a Vass János lakásán, Teréz-körút 45. szám alatt, s a nagyságos Vass Jánosné után tudakozódott, mert valami üzenetet hozott a nadságos órtól.

— Mit akar? — kérdi Vass Jánosné.

— A nadságos ór küldött, hogy tessék tüle vásárolni ed luach.

— Mi az?

— Ed kalender — csak ütven krajczárt kóstál. Az asszony csodálkozik, de elveszi a kalendáriumot s kifizeti érte az 50 krajczárt, csak megjegyzi még:

— Csodálatos, hogy a férjem maga nem — —

— Ott ül a vendéglőben, újságot olvasott, hát nem akarta magát zavartatni. Küszünök olásan, nocsád; száz esztendeig éljen. Ágyé!

*

Alig pár percz mulva haza került Vass János s

ugyancsak meg volt lepetve, a mint a felesége elmondta neki a kalendárium-vásárlást.

— Mi a manó? ez már mégis csak sok! — kiált fel az úr indignálódva.

— Pedig úgy van, — válaszol az asszony s kipillantva az ablakon, hozzá teszi: — épen ott megy az uteza oldalán.

— Julis! — kiált az úr a szobalányra, — szaladjon csak az után a házaló után és hívja fel csak, de rögtön!

Julis elszalad és utol éri.

— Hallja csak, jöjjön fel: a nagyságos Vass János úr hivatja.

— Vass János úr? mit akar az én velem? hiszen épen az imént voltam nála!

— Mindegy, csak jöjjön, mert az úr akar valamit magával, de rögtön!

— Rögton? Nü, tudom már hodj mit akar. Van magánál ütven krajczár?

— Van.

— Hát adja ide s fogja ezt a kalendárjomot: ez kell neki.

S Julis megveszi az ura számára a harmadik zsidó kalendáriumot is.

Iksz.

Netovábbok.

— Az influenza netovábbja?
Ha az anyós azon kívül, hogy három hónapra hozzád költözik, még infuenzás is.

*

— A jó orr netovábbja?
Megérezni a Tisza Kálmán lemondásának a közeledtét.

*

— A lovaglás netovábbja?
Lóháton levelet írni.

*

— A lovas tiszt rátartóságának netovábbja?
Legnagyobb szomjúságban sem inni talpon álló pohárból.

*

— A részvét netovábbja?
Vigasztalni a szomorú — fűzfát.

*

— A mosóné buzgalmának a netovábbja?
A tojás fehérjét — kivasalni.

*

— A tréfa netovábbja?
Jó bort kérni a kocsmában.

A redutból.

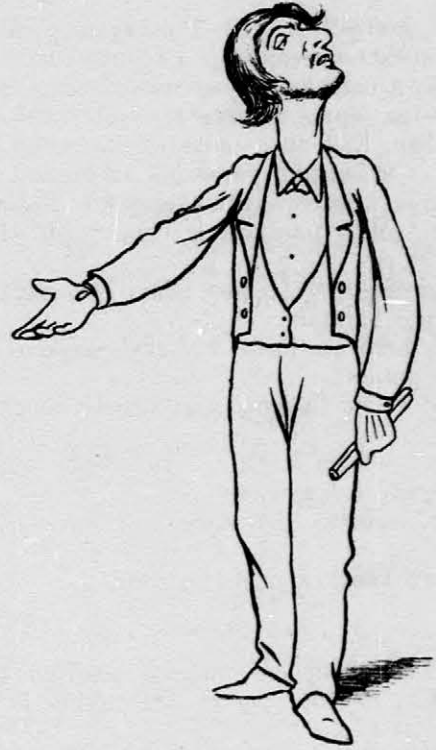

I. maszk. Te, azzal ne menj, az rettenetes fukar... egy kifivel sem traktál meg. — *II. maszk.* Honnan tudod? — *I. maszk.* Hisz a férjem.

Alkalmi óda alkalmasan elszavalva.

1.

3.

2.

4.

Pulszkygusztládák.

A sz-i kerületben volt Pulszky a jelölt, akkor még Apponyista s ellenjelöltje a kormánypárti Kormos.

Pulszky Guszti kemény csatában volt s így maga is bejárta az egyes községeket jobbnevű kortesei társaságában. K.-T.-én a mulatozó választók körében megjelent s a bátrabb parasztok szivarokat instálva tőle. ő egész készletét rendelkezésükre bocsátotta.

Egy pityókos parasztnak nem jutott. Oda állít hát a jelölt elé.

— Nagyságos úr, tessén adnyi egy szivart?

= Nincs barátom.

Erre a kérő se lusta Pulszky szájából az égő szivart kirántani:

— Hát ez mi a fenye? s szájába dugva kezdi pöfökélni.

Pulszkyt elfogja a düh s bosszúsán odakiáltja:

= Megállj, ezt megkeserülöd!

Mire a mellette álló szolgabíró mosolylyal szól felelje:

— Gusztikám! ez nem rigrozál?

*

A boszniai okkupáció után, de még Pulszky ellenzéki korában történt; persze már akkor is katonai kapacitás volt.

Választói előtt perorál többi közt a hadügyi politikáról is sokat. A legmélyebb csendben, midőn fejtegette, miket és mint fog ő csinálni a jövőben, egy gatyás választó elkiáltja magát: *Megcsalsz Pulszky.*

A nagy komolyságot általános derűtség követte. Sz. vidékén nemesak a parasztok, de az intelligens uri nép közt is általánosos kifejezéssé vált, ha valakire rá akarnak pirítani: «Megcsalsz Pulszky».

Parlamenti körökben még inkább találó kifejezés lenne.

*

Sz.-ben volt jelölt Pulszky. A választás alkalmával ő is megjelent s minthogy nagy sár volt: csizmában. A csizma fülei azonban kilógtak. Egy suszterinas meglátja s oda kiáltja neki:

— Hékás, alól is fityeg a füled?

Orosz invázió.

T. Szerkesztő úr! Harragszom! Vagyis haragudtam hétfőn este, — de csak hétfőn estig.

Haragudtam, hogy minek csábítja ide *Evca* azokat az

oroszoikat? De — szégyenemre legyen mondva — már nem haragszom.

Sőt több történt velem: békét kötöttem az oroszokkal. Hallatlan!

Hát nem hazaárulás ez?

De hadd mondok el: hogy volt?

Megjelennek azok a szép orosz hölgyek és azok a csúf orosz férfiak a színpadon. Az én bajuszom hegyesre van fenne, mint az ár: öklelni akarok vele. Hát a mint megszólal a nótájuk — érzem, hogy az egyik bajuszom lekonyul, ökölbe szorított kezem szét ereszkedik és lapos *tenyér* lesz belőle.

— Fiú, ne hadd magad! — biztatom magamat; — a mint észre veszem, tapsolni készülsz. Vigyázz, haza-áruló ne legyen belőled.

Hát míg így intem magamat a jó útra, azalatt nem hallgat rám az én tenyerem, hanem már javában csattog.

Ijedten nézek széllyel, hogy ki éljenez, tapsol olyan szörnyű zajjal? mert azt hittem, hogy csak engemet magamat ragadt el a lelkesülés, szorongva nézem, hogy nincs-e körültem valami kemény-nyakú szavazó polgár, ki majd beárul a nemzet előtt — hát egyszerre csak örömmel villan meg a szemem, szabadon lélegzek fel: látom, hogy *Ugrom Gábor* is lerakta a fegyvert és javában tapsol. Na, hálistennek! «Solamen est miseris socios habuiste malorum!» Van már büntárs!

De azért mégis csak furta a lelkiismeretemet a dolog s elmentem másnap megint, csak a bajuszomat felejtettem el hegyesre kifenni, de magamban annál keményebb eltökéléssel voltam, hogy tegnapi hibámat jóvá teszem s kifüggyülöm az egész Muszkaországot.

Az ám! De bomoljon meg muszkája: most még ellenállhatatlanul szebben fujták azokat a csodálatos orosz nótákat. Mérgelődni akartam, hogy ez már «szemetelenség, a milyen szép», — hát látom, hogy *Jókai Mor*, az oroszoknak bizony nem igen atyafiságos indulatú embere, csak úgy mosolyog a kedvteléstől és tapsol...tapsol...tapsol...

Így vagyunk? hát már a kormánypárt is? mi lesz a német-olasz szövetségből, ha a kormány egyik vezérférfia is a muszkákkal cimborál?

Elmélkedésemben langosan elkiáltottam magamat, «hogy volt?» ezt még egyszer látni akarom, mert egy látásra el nem hiszem. S a mint ujrázák a nótát, *Jókai* is ujrázza a tapsol...

Nekem a fejem kóvályog...Hogy jutottunk mi ideig?

No, — gondoltam magamban, — itt már csak gróf *Apponyi* segíthet a dolgon: ha ő erélyesen nem tiltakozik a mi hazaárulásunk ellen, akkor elvesztünk.

S harmadnap csakugyan megjelenik a nemes gróf... Én lélegzetemet visszafojtva várok...

Oh jaj, hasztalan...

Végünk van! Végünk! Legyőzött bennünk a muszka egy kardesapás nélkül... *Apponyit* is.

T. szerkesztő úr, ne vegye rossz néven, ha a jövő héten nem találok itthon lenni... Tetszik tudni: az a *Nadja* kisasszony nem ismer pardont s nem lehetetlen, hogy engemet is kéréllhetetlenül rablánczára fűz és visz magával, mint a többit, a mi annál is valószínűbb, mert tetszik tudni, hogy itthon feleségem van.

Kis Kakas.

BORKORCSOLYÁK.

Pro memoria.

— Emlékszel-e még kedves Bélám az első csókra, szép este volt, a felhők....

— Emlékszem kedvesem nagyon jól: este volt és az este disznó-kármonádlit ettem.

A kaszárnyából.

Örmester. A katona olyan legyen a harcban, mint a paprika, ha összetörik, még akkor is — csipjen.

Album-lapok.

Ember és állat.

Beh sokszor olvassuk, az ember
Az állattól miben különbözik?
De azzal, hogy miben hasonlók,
Nagyon kevés tudós foglalkozik.

A parlamentben.

Eszembe jut, a parlamentben.
Ha ezt és azt meghallgatom:
Rút a szinpad politikában
S politika a szinpadon!

A dráma.

Néha a dráma
Csak panoráma,
Mutat nagyított összevisszaságot...
Máskor a tiszta emberi szem,
A mely mutatja úgy egészen,
Mint magunk látjuk a világot.

Mithád sirja.

Chios beszél: Én a vak dalmokért
Hetedmagammal versenyt indíték.
Fiunk, Homér, kiált a sziklabércz.
Hegy, völgy s a tenger habja — halljad ég!

De szünik ezredéves versenyem
Kárpótólak Chios vesztett pörét:
Mithád porával játszik fővenyem,
A nagy busongó sirjává levék!

Gáspár Imre

Tromf.

A. Hallja, B. úr, a maga füle napról-napra hosszabb lesz.

B. Az ám: ha az én füleimet s az ön eszét összetehetnök: micsoda egy számárfej lenne abból!

Modern hirdetés.

«Egy bankba hivatalnok kerestetik. Megkivántató tulajdonság: szigorú diszciplína. Ugyanezért csak olyanok fogadtatnak el, a kik vagy katonák voltak, vagy már huzamosabb idő óta feleséges emberek».

Visszavágot!

Idegen. (Szállást keres.) Aztán mi volna az ára ennek a kutya-ólnak?

Házi úr. Ha nem harap ön, akkor csak 300 forint.

Méltánylás.

— Már mégis szeretném tudni, hogy mit gondol tekintetes uram sorsom felől, mert hát az igazat megvallva én is gondolok valamit, de hát én csak borjú vagyok az ökörhöz képest.

Scarron. (Bpst.) Jó lesz. De megvárjuk hozzá még a második szállítást is, akkor majd átadjuk rajzolónknak. — **S-y L-s.** (Bpst.) Mujkosék viselt dolgai közt ez már el volt mondva. Különben is egy-két hétig pihentetjük őket, mert most nagyon el vannak foglalva: elvesztett a gyönyörű disznójuk, azt keresik. Mihelyt újjokról vissza térnek, el fogják mondani kalandjukat, a mely hogy bolond lesz, azt előre sejtethjük. — **R. S.** (Bpst.) «A pesti deák vidéken» száraz, lapos história. — **K-r B-a.** (Bpst.) Hasznát vettük. — **G-r I-r.** (Bpst.) Köszönjük. Lap megy. — **Holló.** Legalább itt közöljük.

«Az ifju, lány után ha löt
Kivetí rá a hálót;
Lányt akar ő, s az egy hal ott
A mit fogott; az is halott
Ilyen csodát már ki hallott?
Sóbálvány lesz akkor ha löt.

Holló.

K-czy B. (Dbr.) Jól mondja, csak folytassa. — **V-i Gy.** (Kmcz.) Csak a jövő számban, mert terjedelménél fogva most be nem szoríthatuk. Szíves üdvözet! — **Cs-r K-n.** (Bpst.) A lovag-románczot rajzokkal fogjuk megjelentetni. — **S-s S-a.** Janó megjött. A jövő számban már valószínűleg fényeskedni fog. Szíves üdvözet!

Több kéziratrol jövőre.

„The Gresham” életbiztosítási-társaság Londonban. E társulat évi jelentése, mely az 1889 június hó 30-án befejezett 41-ik üzletéről szól, és a részvényesek 1889 december hó 10-én tartott rendes közgyűlése elé terjesztett, rendelkezésünkre állván, következő főpontjait közöljük. Az elmúlt év eredménye rendkívül kedvezőnek mondható. A társulathoz az utolsó év alatt 5923 biztosítási ajánlat nyújtott be 49,069,600 rk értékben, melyek közül elfogadott 5140 drb 40,748,650 frk biztosítási összeggel és erről a megfelelő számu kötvény ki is állítottat. A díjbevétel, a visszbiztosítási díjak levonása után 15,051,885 frk 52 cts.-ra rúg, a miben a 1,480,079 frk 27 cts.-ot tevő első évi díjak elfogadhatnak. A kamat számla mérlege 4,277,643 frank 34 cts.-mot tesz, miáltal társaság évi jövedelme — a díjbevétel hozzászámításával 19,328,518 frank 86 cts.-ra emelkedett. A társaság az elmúlt év folyamában 8,513,351 frank 56 cts.-ot utalványozott oly követelések folytán, melyek életbiztosítási kötvényekből eredtek. Lejárt biztosítási és vegyes biztosítások fejében, fizetett a társaság 1,978,229 frk 79 cts.-ot, kötvények visszaváltására 1,571,691 frk 04 cts.-nyi összeget fordított. A biztosítási és járadékok alapek 3,956,563 frank 23 cts.-al gyarapodtak. Az összes cselekvő vagyon az üzletév végével 106,578,528 frank 96 cts.-ra rúgott. Tőkebefektetések: 1,774,504 frank 27 cts. a brit kormány értékeiben, 539,819 frk 79 cts. z india és gyarmati kormányok értékeiben, 13,626,973 frk 64 cts. idegen államok értékpapírjaiban, 1,734,190 frk 10 cts. vasuti részvények, elsőbbségek és garantáltak, 48,927,020 frank 21 cts. vasuti- és egyéb kölcsön-kötvényekben 16,365,280 frank 22 cts. a társaság ingatlanaiiban, melyekben a társaság bécsi és budapesti háza befoglaltatnak, 8,832,041 frank 35 cts. jel zálogban, és különböző értékekben 14,778,798 frank 98 cts.

Kávéházi megnyitás.

Van szerencsém a nagyérdemű közönség becses tudomására hozni, hogy a **Teréz-körut 1/c sz. alatti** (Schosberger palotában) levő

„MERAN“ kávéházat

megvettem és **szombaton f. évi február hó 1-én** megnyitom.

A mai kor igényeinek megfelelő ezélszerű berendezésem, a kitünő ventiláció, valamint a legújabb szerkezett szerinti fényes világítás, ugy a bel- és külföldi lapok tartása, valamint a legjobb kávéházi italoknak gyors és pontos kiszolgálása által kávéházi helyiségem a legkellemesebb tartózkodást nyújtja és egyedüli törekvésem oda irányul, hogy nagyrebecsült vendégeim igényeinek minden tekintetben megfeleljek.

Midőn is a n. é. közönségnek szives pártfogását kérve, maradtam kitünő tisztelettel

ÁRVAY OTTÓ EDE

kávés.

Mindennap az általam bevezetett «svájci reggeli» különlegesség kapható.

HIRDETÉSEK

az Üstökös részére felvételnek kiadóhivatalunkban

BUDAPESTEN

Kecskeméti-utca 6. szám alatt.

„THE GRESHAM“

életbiztosító-társaság Londonban.

Fiók Ausztriában:

BÉCS,

Gisellastrasse 1, a társaság saját házában.

Fiók Magyarországon

BUDAPESTEN,

Ferencz József-tér 5. és 6. a társaság saját házában.

A társulat vagyona frank 106.578,528,96

Évi jövedelem prémiák és kamatokban 1889. jun. 30-án 19.328,518,86

Kiadások biztosítási, járadék-szerződések és visszavételekre stb. a társulat fenállása óta (1848) több mint 219.930.701,87

Az utolsó 12 havi üzleti időszakban a társulathoz 49,069,600.—

frankért új ajánlatok tétettek, mi által a társulat fenállása óta tett ajánlatok összege 1.610,827.280.—

francra rúgnak.
Prospektusok, valamint minden egyéb fölvilágosítások nyujtatnak az osztrák-magyar monarchia minden nagyobb városaiban ügynök urak és az **osztrák és magyar fiókok** által. 12406

Az

„ÜSTÖKÖS“

előfizetési ára:

Egész évre	8 frt
Félévre	4 „
Negyedévre	2 „